Szalay László Pál

Ujjaid közül a kor…

Minden év végén vagy az újesztendő elején cezúrát vonok. Próbálom a szálakat összefogni és keresni bennük a jelentést, az előrevivő mozzanatot. Nem csak fejben, gondolatban teszem ezt meg, papírra is vetem. Így idővel visszaköszön, mint egy régi fénykép, ami rögzítette a pillanat zsongását. 2020 elején a következőket vetettem papírra: *„A kis halálok mibe torkollanak? Mert a sok apró végnek tartania kell valahová. Senki ne hitegessen azzal, hogy egyszerűen a szálakat el kell varrni. Mi van akkor, ha nem lehet egyszerűen lekeverni a futó műsort, vagy nem hiszünk ebben a befejezésben."* Az foglalkoztatott három oldalon keresztül, hogy mennyire jön velünk a múlt és hogy lehetséges-e azt lezárni.

Ami év elején foglalkoztatott, az év végén visszaköszönt. Egy fiatal rendőrrel beszélgettem, aki a munkája során rengeteg halállal találkozik. Én úgy ismertem még diákként, mint aki vidám, mosolygós és szereti az életet. Most a halállal vacsorál. És az álmaiba szivárognak át a szuicid emberek tévképzetei. *„A kis halálok mibe torkollnak?"* Ugyan én ezt a gondolatot az évek múlására, elporladására értettem, de mégis valami felderengett előttem. Az elmúlás, a veszteségérzet, a végesség árnyainak a kísértése ellen a legjobb gyógyszer a sűrű hálaadás. Tudatosítani, konkretizálni, sorra venni azt, ami igazán értékes az életemben. Lebontva ezeket apró mozzanatokra, túljutni a lózungok puffogtatásán, meglátni ezeknek a mozgatóját, a ketyegő szerkezet mélyén rácsodálkozni a tekercsrugóra, ami az egyenletes dinamikát biztosítja.

A hála megérteti velem, hogy azért különlegesen értékesek ezek a dolgok, mert mulandók. Ha lehull a hó, rohanunk, hogy hóembert vagy hóangyalt kreáljunk, mert tudjuk, hamarosan lucsok lesz a sorsa. A kérészéletű tiszavirágzást tömegek követik nyomon, kamerák kattognak, szemlélők álmélkodnak. Pár óra, s lehet mindenre elég? Hálás vagyok a reggeli tíz percért, amikor a nagylányom az iskolába vihetem. Ott ül mind a 10 évével, s néha megsúgja azt is, amit gondol, nem csak azt, amit el akar hitetni, hogy gondolja. Hálás vagyok a délutáni szieszt án mellém fekvő kisebbikért, aki nagycsoportos létére érteni akarja a férfi és női szerepek

különbözőségét. Hálás vagyok a páromért, aki minden reggel újra nekifut a sok vesződség ellenére, hogy szeressen bennünket. Hálás vagyok, hogy kifejezhetem magam szavakban és képekben. Azt hiszem a szürkének tetsző porszemek ragyogása az, ami 2020-ban a kis és nagy halálok közepette megvédett. 2021-ben sem fogom a világot érteni, de továbbra is hálás lehetek minden nap Istennek a ragyogó porszemeimért.